

Muhal

– halisi · 17 Aralık 2021

Dün gece, geç vakitte, yorgun, bezgin halimle,
Uzun uzun dertleştım, sabaha dek kendimle.

Sordum; içimde her gün büyüyen boşluk neden?
Hayatı tatsız kılan tuhaf mayhoşluk neden?

Nedir eksik olan şey, neyin yoksunluğu var,
Neden ruh halim böyle, yıkık, dökük, tarumar?

Yaşamaktan hevessiz, derbeder ahvalime,
Var mıdır uygun düşün kavram ya da kelime?

Lügatler ah lügatler, acep ne işe yarar?
Onlardan medet ummak, galiba akla zarar.

Derinlerde bir çığlık, kalmış gibi nefessiz,
Çırpınıp haykırıyor, lakin dilsiz ve sessiz.

Bu da neyin nesidir, ne işi var içimde,
Konuşmaya çalışır, anlaşılmaz biçimde?

Yardım talebi midir, yoksa ikaz mı eder,
Böyle canhıraş halde neyi anlatmak ister?

Cevabını beyhude, bekleyip duran soru:
Bir lahza huzur vermez, nedir benimle zoru?

Vicdan desem olamaz, o ki çektiğim azap,
İnsafsız sorgusuyla ruhumu yakan kezzap.

Yitirdiğim bir şey mi, kaybettiğim değer mi?
Kıymet bilmedim diye, ah etmeye değer mi?

Yoksa umutlarım mı, zaten hiç olmadı ki;
Dibi delik testiydi, bu yüzden dolmadı ki?

Anladım, eksiklik o, boşluk doğurtan ebe,
Ve ben o eksik peşinde koşturan bir körebe.

Lakin beyhude çaba, sonu sukut-u hayal,
Gök kuşığı misali, ona erişmek muhal.